

Arrest

**nr. 141 593 van 24 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, van Israëlische nationaliteit, op 20 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat G. DEBANDT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden namens hun minderjarig kind op 3 oktober 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 19 november 2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel tot terugbrenging. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 03/10/2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De minderjarige [...] voldoet niet aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 47 van de wet van 15/12/1980 te genieten, gezien aan de broer [...], in functie van wie de aanvraag werd ingediend, het verblijf werd geweigerd.

Het kind dient bijgevolg de moeder te vergezellen.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. A/a afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw [...] het bevel te geven om de genaamde [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit), van artikel 47/1 van de wet van december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en voeren ze verder machtsoverschrijding aan en “onbevoegdheid”.

Zij adstrueren het middel als volgt:

“De thans bestreden beslissing werd genomen door ‘attaché [...]’. Hij nam de beslissing in naam van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Overeenkomstig de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, heeft de minister of zijn gemachtigde de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake het aanvragen in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Dit heeft Uw Raad reeds bevestigd in arrest nr. 130817 van 3 oktober 2014.

De vraag die zich echter nog stelt is of attaché [...] in casu als gemachtigde van de minister kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Artikel 6 van het delegatiebesluit luidt als volgt:

“Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; [4 artikel 7, tweede tot vijfde lid]4; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;]1 artikel 11, § 1,

eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [4 artikel 27; artikel 28]4; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; [1 artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin;]1 artikel 42bis, § 1, eerste zin; [1 artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid;]1 [1 artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid;]1 artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; [3 ...]3; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [4 artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]4; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [6 ...]6 artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [6 artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]6; artikel 53bis; [3 artikel 54, § 1, eerste lid;]3 artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [2 artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;]2 [5 artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;]5 artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [4 artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]4; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7; [3 artikel 74/11, § 1, tweede lid]3.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.

De bestreden beslissing werd, zoals hierboven uiteengezet, genomen in toepassing van artikel 47/1 vreemdelingenwet.

Derhalve stelt verzoekende partij vast dat noch artikel 6 van het delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verwijst naar een bepaling van de vreemdelingenwet of naar enige andere bepaling op grond waarvan kan worden besloten dat aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de machtiging zou zijn verleend om beslissingen te nemen inzake aanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Uw Raad bevestigde dit reeds in het hierboven aangehaalde arrest nr. nr. 130817 van 3 oktober 2014 (zie stuk nr. 2).

De bestreden beslissing werd derhalve genomen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

2.2. De verwerende partij antwoordt in de nota:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 6 van het delegatiebesluit van 18.03.2009, artikel 47/1 Vreemdelingenwet, machtsoverschrijding en onbevoegdheid.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet bepaalt wie bevoegd is om een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen.

Volgens de verzoekende partij is de attaché onbevoegd om een beslissing te nemen o.g.v. artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, daar deze bevoegdheid nergens wordt voorzien bij wet.

Verweerder verwijst dienaangaande naar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet :

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 6 van het Delegatiebesluit van 18.03.2009 stelt het volgende :

[...]

Artikel 13 van het Delegatiebesluit van 18.03.2009 bepaalt :

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; [2 artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4]2; [2 artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5]2; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; [3 artikel 32, § 2ter; eerste lid;]3 artikel 40, eerste en vijfde lid; [1 artikel 44, tweede lid;]1 artikel 49; [2 artikel 51, § 2, tweede lid]2; artikel 52, § 4,”

Vermits de bevoegdheid voor het nemen van een beslissing o.g.v. artikel 40 bis vreemdelingenwet juncto artikel 52 §4 van het K.B. van 08.10.1981 uitdrukkelijk werd voorzien, kan hieruit worden afgeleid

dat de attaché [...] eveneens bevoegd is om een beslissing te nemen o.g.v. artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, en dit gelet op de inhoud van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet dat bepaalde specifieke regels voorziet inzake het bewijzen van een duurzaam karakter van de relatie doet hieraan geen enkele afbreuk aangezien dit artikel niet voorziet in een afwijkende bevoegdheid dan deze voorzien in het Delegatiebesluit en geldend voor de in artikel 40 bis bedoelde familieleden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Verzoekers voeren aan dat er inzake het nemen van de beslissing in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet geen wettelijke noch reglementaire basis is voor een delegatie van de bevoegdheid van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie (hierna: de minister) aan een attaché. Ook in het delegatiebesluit zou een dergelijke delegatie van bevoegdheid niet zijn opgenomen. De bevoegdheid van de minister zelve staat evenwel niet ter discussie. Verzoekers stellen dat de ambtenaar die te dezen is opgetreden, niet over enige delegatie beschikte voor het treffen van de bestreden beslissing zodat deze beslissing werd genomen door een ambtenaar die daar manifest niet bevoegd voor is.

2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing een beslissing betreft die het verblijfsrecht van het kind van verzoekers in het Rijk bepaalt. Deze beslissing is dan ook een zaak van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie.

Evenwel rijst in casu de vraag of V. D., attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, bevoegd was om op te treden voor de bevoegde minister bij het treffen van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Twee problemen stellen zich hierbij. Vooreerst dient te worden nagegaan of de wet erin voorziet dat de minister zijn bevoegdheid ter zake kan delegeren. Indien er een wettelijke bepaling voorhanden is die een delegatie van bevoegdheid voorziet, dient daarnaast tevens onderzocht te worden of de ambtenaar die de beslissing heeft genomen daartoe wel formeel gemachtigd was door de bevoegde minister.

2.3.3. De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, “Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71). De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken, maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld.

2.3.4. Waar de bestreden beslissing verwijst naar artikel 47 (*sic*) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het hier duidelijk om een materiële misslag gaat, nu er wordt gesteld dat er niet voldaan is aan de voorwaarden aangezien de broer van het kind van verzoekers werd geweigerd. Aldus gaat de Raad er voor de behandeling van het beroep van uit dat in de bestreden beslissing in werkelijkheid bedoeld wordt, artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...]”

De verzoeker kan zodoende worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk bepaalt aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met berekking tot aanvragen van de “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Verweerder verwijst in de nota terecht naar artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De bepalingen van Titel I, Hoofdstuk I van de vreemdelingenwet over de in artikel 40bis bedoelde vreemdelingen voorzien in meerdere gevallen in een beslissingsbevoegdheid van “de minister of zijn gemachtigde”.

Bovendien bepaalt artikel 47/3, van de vreemdelingenwet het volgende:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Ook uit artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet dat erin voorziet dat “de minister of zijn gemachtigde” bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners (dit zijn andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet) blijkt dus dat de bevoegdheid voor het onderzoek van de aanvraag en dus logischerwijze ook voor het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, toekomt aan de “minister of zijn gemachtigde”.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake het aanvragen in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet heeft toevertrouwd aan de minister of zijn gemachtigde.

Er is derhalve een wettelijke grondslag die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister toekomt.

2.3.5. Er rest nog de vraag of de betrokken ambtenaar als gemachtigde van de minister kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit en kan niet worden vermoed.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Artikel 6 van het delegatiebesluit, zoals van kracht op datum van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid,

en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid;; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."

De bestreden beslissing werd, zoals hierboven uiteengezet, genomen in toepassing van artikel 47/1 vreemdelingenwet.

Samen met de verzoeker stelt de Raad dan ook vast dat op het eerste gezicht noch artikel 6 van het delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verwijst naar een bepaling van de vreemdelingenwet of naar enige andere bepaling op grond waarvan kan worden besloten dat aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de machtiging zou zijn verleend om beslissingen te nemen inzake aanvragen op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

Het eerste middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT